

אכתה דיוקן פרותי

עם "דופין" ועם מוראד

מה דעתכם, לשם גיחון, לעזור לשתית סטודנטיות לרפואה (1237/8'9) להתאחרר קצת מעולם העכברים והמביחנות?
...אנו נמצאות כרגע בפגרה ועורכות עבודת-מחקר בסביבות תל-אביב. לעיתים יש את נפשנו לצאת קצת מהעולם המשוונה הזה, ומה עוד, כשכל הנתונים לבילויים נתונים בידים ממש. היינו, מכונית דופין

אליז, אבל על הסיכת הזה היה כתוב — אישי בהחלט.

שאלה של תיסרוקת

כמו לכל אחד, יש גם לי (1237/5) היסטוריה משלו. אך אל דאגה, לא אלאה אתכן בהיסטוריה. אציין רק שעל ידינו הצעיר (19) עוברת עכשיו תקופת-שפל, במה שנוגע לעניינים שבלב. הוכלי מן

נערת השבוע

מי שטוען שכל הטיפשעשרה שוות — אינו יודע, עד כמה שהוא צודק. מהדורה אנגלית לטופס כזה היא קרול קרי היפה. עד לפני זמן קצר, חלמה קרולין על קאריירה של דוגמנית; אלא שביתיים הספיקה לקרוא את שכתב האוהבה, ספרו של אייבי נתן, והחליטה כי יעודה האמיתי בחיים הוא, בעצם, להיות סופרת. וזאת, לא כל-כך בהשפעת הספר, כמו בגין השפעתו המיידית של הסופר, כנראה.
נושא לספר יש לה כבר. מה שכן חסר לה, זה נשוא. מן הסתם, תוכל גם אתה להוות נשוא, אם קומתך לא נופלת מזו של עמוד חשמל. כי האנגליות, להווי ידוע לך, אינן אוהבות ביותר כשמחמטטים להן בתוך הנחיריים — מלבד במקרים יוצאים מן הכלל, כמובן.

מהירה, המון מוראל, רעיונות, יוזמה — וביחוד האהבה לתחרויות-המהירות במכוני ניות בכל רחבי הארץ. אלא שהאלמנט ה'יקרי חסר במקום. אין לנו פנאי לערוך מצור, ודיונונו אינו לפי רוחנו. ובכן, מה דעתך לעזור לנו לפגוש שניים שהם, אוהדי ספורט המהירות? רצוי גם בעלי מכוניות, לשם עריכת תחרויות — ואם אפשר, טבעונים.

"נהגים! הזהרו מסטודנטיות!" זוהי סיסמת היום מסעם המועצה למניעת תאונות.

ציפור קסנה לחשה לי

אביזר הכרחי כמעט בכל מסיבת קוקטייל או אחת הוא השועל המזדקן פוקה הירש. מה עוד כשהמזדקן הוא במסיבה אלה דוצציה יסה, בביתו של ג'ימי לוי. ג'ימי, מסתבר, רוכב שוב. כך לפחות ניסה להוכיח לאורחיו באמצעות שאמפנייה צרפתיים, סטייקים מקליפורניה, הפננים מעל צווארה הענוג של אשתו ביבי, ותק ליטי ציא ציא משגעים שהוזמנו במיוחד מחוצלארץ. אורח הכבוד במסיבה היו: רא שהטכס במשרד החוץ, מד א. גרבווע, ורעייתו; מיכה ועדה כספי; נציגות מכובדת של משפחת מסלון; דיפלומטים אחדים; שמואל פדרמן ורעייתו וכ'30 זוגות אחרים הנימים על אורחיה הקבועים של מלון דן. ... כבוד מיוחד נפל בחלקו של הצייר מיכאל ארנוב, אשר נתקבל כאח במוסד הבינלאומי לספרות ואומנות בפאריס. אחים אחרים במוסד זה הם ג'אן בוארי באר, יוליאן הכסלי, מארק שאגאל, ועוד. ... מסתבר שהצלחתו של הבמאי האורח פיטר קו, שהוזמן לביים את יוליוס קיסר בהבימה, אינה מוגבלת לתיאטרון בלבד. לאחר שיפרד מאשתו הי' סינית, אשר מילאה תפקיד מרכזי בהצגה עולמית של סוזי חנג, הוא נחשב לידוען בציבור של סוזי חנג, יפהפיה בת 21 וטחנתית לעת מצוא. ... יש שזוכה לי הצלחה ניכרת בחוצלארץ הוא הפנטומימאי פמי מורכב. לאחרונה הוענק לסמי תואר כבוד של דוצנס, בקלן שבגרמניה.

הסתם לעודד אותה, אם את בחורה בעלת יוזמה, לב הם ו... שיער ארוך. הוא משתגע אחר שיער ארוך. אך אל יהא לך שערך למיכשול. כי שיער, חביבתי, יכול גם לצמוח, את יודעת.

צברית — במדוא מובן המידה

אם אתה בחור היוזע לקבל אתגר, ואם נערה כמו (1237/6) נראית לך, אז בבקשה, היא כולה שלך.
"מכתבי מופנה לכם — הגבוהים, שחורי או בהירי הישעיר, ומעל גיל 17. מה רצוני במכתב? — מיכתבים, עם תוספת קטנה — תמונה. בלי תמונה לא תיענו. כצפצפים עלי, מה? ובכן, כן! אמרתי שאני, רוצה מיכתבים, ולא מבקשת מיכתבים, וכי למה לא אומר זאת?
"הא! מי אני? צברית. איזה? במלוא מובן המילה. מה אני עושה? לומדת, וחוז' מה מה שמתחשק לי. מה אני אוהבת? הכל. ספרים, בוגיאדם, את הטבע, רומאני טיקה, ואת עצמי במיקצת (וכי אתם לא?). בקיצור, אני אוהבת את החיים. רוצים לדעת עוד דבר מה? אז למה אתם מחכים? שאלו!"

(—) הגבוהה, בהירת-השיער בת 17, חיפה

כמו של קטי מטמור

הוא חסיד הגישה הישירה. בתור שכוה, אתן יכולות להאמין לו כשהוא טוען שהוא נאה. כך גם טוענות רוב המעריצות שלו. ... בעצם, ידידי, מה קרה לכל המעריצות שלך? טוב, לא חשוב. העיקר ש(7/1237) מעוניין להתכתב עם נערה נאה, שתהיה — לא מה שאתם חושבים — בעלת מזל שלא קריניים.

גברים המחנפים לאשה, אינם מבינים אותה. אלה שמספילים אותה, אינם מבינים את עצמם.

לא יודעת מה אוכל את (1237/1). אולי תעכלו אתה. "אני נשבע שלא אמצא אותה, אך קשה לי להשלים ולהיכנע. בהיותי ב' אוניברסיטה, ראיתי אותך אוחות בספר והופכות לי לחכמות, אותה חוכמה קשוחה וצינית. די כבר לספר על קפקא ועל שפי' נזה... הן לא הכירו אותם מעולם. בי דיונונו היה להן גיזרה נאה, אולי גם היו מאופרות כמו פני החיים שכבר היו קינו (והן רק בדרך). אבל זה עלי ללמוד בשבילן את כל המחמאות מהרחוב (וימה מילון) והצרה שאינני אוהב סחורה משר משת. ובדרך כלל נימאס לי לשקר ולומר לך, אני אוהב אותך."

"הייתי רוצה שהיא תדע שהיא נאהבת גם כבלי לומר לה זאת.
"אבל אני לא אמצא אותה. אולי משום שאני נימצא בדרך הגדול. למרות זאת, אני בטוח שהיא קיימת אישם, ממש כמו בי אגדה. אולי באישהו מחנה צבאי, או בי איזה משק, משום שהיא אוהבת את ניוחן האדמה והחרף, כשם שהיא אוהבת את בטי הובן ואת הטבע ואת חלומות הנסיך הקטן, ויודעת מה שהיא רוצה, ומוכנה להיאבק למען משהו יפה — עד הסוף. ללא זוהר ויומרות-שוא. גם עלי אמרו ציג, שחיצו, ורק משום שחיפשתי את האדם. היפשתי אותו בחברה מצומצמת של שניים, ואינני רואה אלא עולם של ערביים, והמולה, ואבק."

"מי אמר שהעולם הוא קטן? ימח שמו. אילו היה העולם קטן, אז למה זה זמן רב אני מחפש — ולא מצאתי. ולכן, חוזתי הביתה. ואולי גם היא חזרה לביתה, רטובה מהגשם, לאחר שחיפשה את דרכה ואותי... אני נשבע שלא אמצא אותה. דווקא משום שהיא פשוטה, צעירה וכנה. ובכל זאת, נעים לחשוב שאולי יבוא יום ואמצא."

אז תחליט — כן או לא?
כל ספרית תגיד לך (בלחש), כי תיסרוקת חדשה היא אמצעי מצויין — להעריך את התיסרוקת הישנה.

איזהו גבר?

שמע, חביבתי, כן, אתה בתמונה. שמע! נו שאתה מפאר את הנוף באילת ועוד כמה דברים נוראיים שגרמו לילדונת א' חת להיות קצת קור. קו, אז אם נכון ש' אתה גבר, אדרבה, תוכיח זאת (2/1237) ותקבל את מה שמגיע לך, אם מגיע.

דפעמים, באמבטיה

לא בא בחשבון. היא מסרבת לפרט דבר על מראה. לא שהיא מכוערת, זה פשוט לא לעניין. אך כבוד אגלה לך כי (1237/3) אוהבת לקרוא המון ספרים. אינה נרתעת לטייל בגשם שוטף, ואוהבת להתרחץ בים. לפעמים, גם באמבטיה.
והאם גילית את מה שהיא בת 21? ובכן, ביני ובינך, היא באמת כזאת. אבל מה יש, כבר שמעתי על דברים נוראים יותר. אז מהיכפת לך, כתוב לה פתק?

על אהבה — בכנות

לא יודעת מי המציא את המושג הזה שניקרא אתיקה מיקצועית. על-כילפים, מו' שג כזה קיים, או למה שלא אשתמש בו כנגד (1237/4). הודמנות בלתי חוזרות לסי' תום תיפה.
בדרך כלל, אין אדם נוהג לשלוח בק' שות להתכתבות. אבל, לפעמים, יש ככה מצבירות, את יודעת... (כן, שמעתי). "אז מה בקשר אלי? ובכן, סתם חייל. ואולי דחאק לא סתם. אני משמש ככתבו של אחד העתונים הצבאיים הגדולים. מב' סוט מן החיים בכלל, ומן הבנות בפרט. מה שאני מחפש במין השני — אומרים שהוא חלש, אין תדע אם זה נכון — זה אחת, בת 17, שתכיר את שייקספיר (אי' שית?) ואת יהודה עמיחי, ותדע להתכתב על אהבה, בכנות, ואולי גם לטעט את פרויד, בנדון, חוץ מזה, שאר תכונות רוחניות לא תוקנה במיוחד. אני... (איזה אגואיזם, שוב חוזר אל עצמי), אז טוב, גובהי 1.76 מ', רזה, דחאק לא ממושקף ובכלל, לא ניהיליסט. חובב מושבע של טיולים. וסתם טיפוס המתעניין בכל בקי צור, דם של עתונאי. מספיק?"

אם אתה שואל אותי — באמת מספיק, אשה לבעלה: בדרך כלל, אפילו לא היה עולה על דעתי לפתוח מיכתב המיועד

ביצאנית קטנה (ישרלי גינס), שהיתה פעם אהובתו והוא נטש אותה. כדי לגקום בו, מביימת היצאנית תצלומים שלו בחברתה, המתפרסמים בעיתונות, מביאים להריסת מ' עלו ומעוררים את זעם ההמון נגדו. אילם גאנטרי מצליח להיחלץ גם ממצב זה. המסיפה שלו שוב מושכת המונים לי אוהל הקירקס שלה, מצליחה אף לרפא חרש מהרשות. גאנטרי מתפכח אז מחלומו: "אם הם רוצים להתפלל ולהאמין — מדוע שלא יעשו זאת בכנסיה?" אסון פתאומי מונע ממנו ליטול את המסיפה שלו ולהפכה לי אשה רגילה, שתוליד לו ילדים. אוהל קירקס הכנסיה עולה באש, וכמו ז'אן דארק, עולה המסיפה המודרנית בלהבות.

מסיפה משכנע. כמכשיר למלחמה בכנסיה הקירקסית, זהו סרט בעל השפעה רבה. הוא חושף ללא מורא את כל עסקי המסחר, האגרגנות והביום שמאחורי תור פעה זו.

גאנטרי עצמו אינו מוצג כנוכל ורמאי. להיפך, למרות תיאור חולשותיו האנושיות, ודחאק משום כך, מקבלת אמונתו הדתית חיונקית. ברט לאנסקטר, שזכה בפרס ה' אוסקר עבור עיצוב דמותו של המסיפה, היה ראוי לכך ללא ספק.

מי רצח את דליה?

לידה על החוף (מוגרב, תל-אביב: צרפת) הוא סרטו הצרפתי הראשון של דליה לביא. בפירוטות סביב הסרט מושם אומנם הדגש עליו, אולם בסרט עצמו היא ממלאה תפקיד קטן, יחסית, מופיעה על הבד בסצינות בודדות, רובן אילומות, המ' גישות את יופיה יותר מאשר את כשרונה. דליה היא בסרט זה בתו הדבילית של גגן מודקן, המועסק אצל משפחת עשירים על הוף הריבירה. היא סגורה במצבת אביה בבית כפרי קטן, משחקת שם בקר' ביות, למרות שבגופה הפכה כבר לאשה. אולם כאשר היא משתחררת, היא בוחנת לעצמה מישחקים מתקדמים יותר, כמו חני' קת תינוקות וחוללים, או התמסרות לגבר הראשון אותו היא פוגשת בדרך.

אחד מן הקורבנות לו היא מתמסרת תוך חמש דקות בפגישה לילית על החוף, הוא סופר צעיר המבלה את חופשת הקיץ שלו בבית אותה משפחה בריבירה. מלבדו מב' לים עמה גם בנה של גברת הבית האלמנה (מרטין קארול) והמשרת הגרמני.

כאשר לילה אחד נמצאת גופתה של דליה צפה על גלי הים, ומסתבר שהיא הורעלה קודם לכן, נוצרת התעלומה: מי רצח אותה? האם זה הסופר, שחשש כי הנערה הדבילית הרה לו ללדת? האם זאת האלמנה שרצתה למנוע שערוריה במשפחה? האם זה המלצר, הבן המאוהב, שגילה כי אוהבתו בוגדת בו, או הבת הצעירה, המנסה לחזר אחרי הסופר?

כסרסמת בלשי אין הסרט מצטיין ב' חריפות יתר. הוא מתמשך בעצלתיים עד לביצוע הרצח, וגם אחר-כך לא יתקשה צופה חד-עין לזהות את הרוצח. זהו סרט שיגורתי ובנינו, שאילולא דליה, לא היה בו עניין רב לצופה הישראלי.

דליה עצמה משכנעת בעיקר בסצינות בהן היא משחקת בעיניה ולא בגופה. עיניים אלה, הן סגולה הגדולה ביותר ככוכבת קולנוע, לפחות בסרט זה.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

קאפו (אמריקא, תל-אביב) — מל' חמת החיים של נערה יהודיה במחנה-ריכוז נאצי. סוזאן שטראסברג הופכת שוטרת ב' מחנה מתה, מקריבה את בתוליה עבור פת' לחם ואת חייה עבור חיי אחרים. עמואלה ריבה, לורנץ טרצקי, סוט חוריה.

מעין הבתולים (ב' יהודה, תל-אביב) — המלחמה הניצחית בין הטוב וה' רע בסרט של גאון הקולנוע השחדי אינגמר ברגמן. אגדה שחדית עתיקה על נקמתו של בעל-אחווה באונסי ורוצחי בתו.

אנשי הצמרת (אפריס, תל-אביב; מירון, חיפה) — כיצד שולט איל-בורסה צרפתי בחיי החברה. ז'אן גאבין, פייר בראסר.

רוקן ואחיו (חן, תל-אביב) — שקי' עתה של משפחה דרום-איטלקית המנסה לחפש את אושרה בצפון. סרט פסיכולוגי כבד ומייגע של לוקיאנו ויסקונטי. מישחק מצויין של רנאטו סלבטורה ואני זיראנדו.

ספארטאקוס (אופיר, תל-אביב) — מרד העבדים ברומי בתצוגה ראחנית ו' ריגשית גם יחד. לורנס אוליבייה, צ'ארלס לוהטון ופיטר סטיבנס.